

Evropské právo

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 1127/16

Předmětem patentu je způsob řízení letecké komunikace. Komunikace se zemí je v podstatě možná prostřednictvím množství vysílacích sítí, uspořádaných v preferenčním pořadí, uložených v seznamu preferencí. Před přenosem zprávy se vyhodnotí, která z vysílacích sítí, jež jsou k dispozici, je nejvýhodnější.

Znak (g) nezávislého nároku hlavní žádosti zahrnuje 3 dílčí znaky,

- (g1) vyhodnocení preference k určení preferované sítě z množiny přenosových sítí,
- (g2) kde preference zahrnují seznam preferencí identifikujících výběr z množiny vysílacích sítí v pořadí preferencí a
- (g3) identifikace nejsilnější preference, mezi množstvím vysílacích sítí seznamu preferencí, která je k dispozici.

Jak odporová divize, tak i stížnostní senát pochopily dílčí znak (g3) jako seznam preferencí (g2) identifikující nejsilnější preferenci mezi dostupnými sítěmi, což však do přihlášky, jak byla podána, zahrnuto nebylo, což není v souladu s čl. 123(2) EPC.

Majitel patentu tvrdil, že znění není jednoznačné, protože dílčí znak (g3) lze také chápat jako „identifikaci nejsilnější preference“, tj. jako krok hodnocení podle (g1), a proto bez vazby na seznam z (g2). Posuzovaný nezávislý nárok obsahoval i další nesrovnalosti. Odborníci v oboru by se

proto obrátili k popisu, aby mohli dospět ke správné interpretaci, tj. k tomu, že identifikace dostupnosti je součástí kroku hodnocení, a nikoli samotného seznamu.

Senát se s touto argumentací neztotožnil. Skutečnost, že nárok musí být pro porozumění interpretován odborníkem v oboru, neznamená, že popis musí být automaticky konzultován, jakmile se v nároku objeví nejednoznačný znak (umožňující alespoň 2 interpretace). Jinak by se přihlašovatel mohl během průzkumového řízení vyhnout jasné a jednoznačné formulaci znaků v nároku a po případné pozdější námitce ustoupit k výkladu založeném na popisu, což není v souladu se smyslem čl. 123(2) a (3) EPC.

Podle rozhodnutí T 1018/02 nelze popis použít k tomu, aby dal odlišný význam znaku z nároku, který jako takový poskytuje informovanému čtenáři věrohodný návod k technickému jednání. A to je i daný případ. Použití stejného slovesa „identifikace“ a absence čárky mezi znaky (g2) a (g3) by vedl čtenáře k tomu, aby spojil druhou „identifikaci“ se seznamem preferencí. Z technického hlediska by odborník v oboru dále dospěl k závěru, že tato interpretace je jasná a v souladu s ostatními znaky nezávislého nároku.

Pokud jde o soulad žádosti s opraveným znkem (g3) s čl. 123(3) EPC poukázal majitel patentu zejména na rozhodnutí T 131/15. K tomu senát poznamenal, že v daném případě doslovný výklad vedl k vyloučení všech zveřejněných provedení, což není posuzovaný případ. Dále vyslovil přesvědčení, že takové rozhodnutí by zbytečně zatěžovalo třetí strany, které se pokoušejí stanovit „skutečný“ (tj. zamýšlený) rozsah ochrany.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 13/19

Asi týden před ústním jednáním (naplánovaným na 4. března 2021) rejstřík zavolal zástupci přihlašovatele/stěžovatele, aby zjistil, zda se jednání osobně zúčastní. Zástupce ústně odpověděl, že se ústního jednání nezúčastní, což písemně potvrdil večer před konáním ústního jednání, a to po několika upomínkách z rejstříku, přičemž dále uvedl, že přihlašovatele/stěžovatele již nezastupuje, a uvedl jeho novou adresu. Nový zástupce jmenován nebyl.

Může se stát, že je zástupce informován v poslední chvíli o ukončení svého mandátu, avšak v tomto případě senát pochybuje, že tomu tak je, protože příkaz k automatickému inkasu byl na žádost tehdejšího zástupce zrušen již v červenci 2020.

V každém případě by měl být úmysl účastníka neúčastnit se ústního jednání před stížnostním senátem jako konečnou instancí nebo jakákoli překážka bránící v jeho přítomnosti sdělen senátu co nejdříve.

Senát zejména připomíná, že povinnost neprodleně informovat rejstřík stížnostního senátu vyplývá z čl. 6 Kodexu profesionálního chování epi: „Při všech jednáních s Evropským patentovým úřadem a jeho zaměstnanci by měl člen epi jednat zdvořile a dělat vše pro to, aby udržel pověst institutu a jeho členů.“

Jelikož písemné potvrzení neúčasti bylo podáno v nepřiměřeně pozdní době před konáním ústního jednání, dozvěděl se senát o údajné změně situace teprve jeden den před ústním jednáním, což znemožnilo rejstříku, zjistit zda by se údajný nový stěžovatel – nebo nový zástupce – mohl nebo nemohl zúčastnit ústního jednání. Senát se tak musel připravit na ústní jednání a zdvořile počkat na den ústního jednání pro případ, že se někdo za stěžovatele – to vše navzdory známým rizikům spojeným se současnou pandemií Covid 19. Je politováníhodné, že senát byl nucen odkázat na prohlášení z T 954/93 (srov. odůvodnění, bod 2) a připomenout, že takové chování je nežádoucí (viz také T 930/92, hlavní poznámka I).

Ústní jednání proběhlo bez účasti účastníků řízení a stížnost byla pro nesoulad předložených žádostí s čl. 123(2) zamítnuta.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 488/18

Během řízení o odporu bylo na straně oponenta zahájeno insolvenční řízení. Byl jmenován předběžný insolvenční správce, který se poté stal v odporovém řízení účastníkem řízení cestou zákonného zástupce účastníka a nahradil tak bývalého oponenta a v řízení o stížnosti respondent. Pokusy o přerušení řízení podle čl. 142(1) písm. b) EPC nebo podle čl. 84(2) první věty EPC byly zamítnuty.

Když „nynější oponent/respondent“ stáhl jedinou žádost o ústní jednání, vznikla otázka, zda to postačuje pro 25% náhradu poplatku za stížnost podle Pr. 103(4) písm. c) EPC. V dřívějším rozhodnutí T 777/15 tuto možnost jiný senát odmítl.

V posuzovaném případě však stížnostní senát podrobil tuto otázku hluboké analýze a dospěl k odlišnému závěru, tj. že refundace v takovém případě naopak možná je. Stížnostní senát tak dospěl k závěru, že existuje možnost vrácení poplatku za stížnost podle Pr. 103(4) písm. c) EPC i v případě, že žádost o ústní jednání nestáhl stěžovatel, ale jiná strana v řízení, která stížnost nepodala (viz body 8.3–8.9 odůvodnění rozhodnutí).

Tři příklady aplikace čl. 13(2) Jednacího řádu stížnostních senátů (RPBA – 2020)

V případě **T 1707/16** oponent ve své stížnosti namítl, že znak „zadní strana hlavního panelu je plochá“ nelze izolovat od obrázku 9 a kombinovat s dalšími znaky popisu vynálezu; podle oponenta/stěžovatele by se jednalo o nepřipustné mezitímní zobecnění.

Při ústním jednání oponent/stěžovatel dále poprvé namítl, že tento znak nebyl dokonce uveden ani na obrázku 9. Šlo o rozvinutí jeho argumentace podle čl. 123(2) EPC, obsažené v jeho stížnosti. Námitka se skutečně týkala téhož znaku.

Pro senát tato nová námitka představovala změnu ve stížnosti, která zcela měnila rámec diskuse o čl. 123(2) EPC. Oponent/stěžovatel oponoval, že jeho argumentace je reakcí na poznámku uvedenou poprvé v předběžném stanovisku senátu, avšak senát měl za to, že jeho stanovisko ve spojení s dalším argumentem nelze považovat za výjimečnou okolnost ve smyslu článku 13(2) RPBA – 2020.

„ Článek 13(2) – Změny ve stížnosti účastníkem řízení

Změny ve stížnosti účastníkem řízení učiněné po uplynutí lhůty stanovené senátem ve zprávě podle Pr. 100 odstavec 2 EPC nebo, pokud taková zpráva vydána nebyla, po doručení předvolání k ústnímu jednání, nejsou v zásadě vzaty v úvahu, ledaže existují výjimečné okolnosti, které byly příslušným účastníkem přesvědčivě odůvodněny.“

V případě **T 186/16** senát ve svém předběžném stanovisku uvedl, že předmět hlavní žádosti a pomocných žádostí 1 a 2 není nový a že předmět pomocné žádosti 3 není vynálezecký. Zdálo se, že předmět pomocných žádostí 4 a 5 by vynálezecký mohl být.

Senát však na začátku ústního jednání prohlásil, že pomocné žádosti 4 a 5 postrádají vůči dokumentu D4 novost, i když na to ve svém předběžném stanovisku nepoukázal. I když oponent setrval na námitce nedostatku novosti patentu v uděleném znění (ponechaného odporovou divizí v platnosti), nenamítl tento dokument proti pomocným žádostem 4 a 5. Nová námitka senátu tedy představovala změnu ve směru řízení, kterou bylo lze považovat za výjimečnou okolnost ve smyslu čl. 13(2) RPBA – 2020 odůvodňující připuštění nové hlavní žádosti do řízení.

V případě **T 2703/17** vyslechl oponent/stěžovatel během ústního jednání poprvé diskuzi týkající se vynálezecké činnosti, vycházející z dokumentu A5. Jako výjimečné okolnosti proto uvedl své překvapení nad skutečností, že nebyly přijaty dokumenty A18 až A20, které namítl ve své stížnosti.

Senát tento argument odmítl. Na straně jedné by nemělo překvapovat, že čl. 12(4) RPBA – 2007 opravňuje senát namítané dokumenty nepřipustit do řízení. Na straně druhé senát neviděl ani souvislost mezi nepřipuštěním těchto dokumentů a skutečností, že hodlal považovat dokument A5 za nejbližší stav techniky.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 816/16

V daném případě stížnost podal oponent proti rozhodnutí odporové divize, kterým byl evropský patent ponechán v platnosti v pozměněné podobě.

Senát však považoval patent s ohledem na dokument D7 za zřejmý. Majitel patentu mj. tvrdil, že k nárokovanému předmětu jsou bližší jiné dokumenty, zejména dokumenty zmiňující všechny tři podstatné složky. Podle senátu však otázka, zda je konkrétní známé řešení vůči nárokovanému předmětu bližší nebo vzdálenější, není relevantní. Zahájení posuzování vynálezecké činnosti od „nejbližšího stavu techniky“ slouží k tomu, aby se předešlo nutnosti zvažovat množství potenciálních výchozích bodů, protože lze předpokládat, že všude tam, kde konkrétní nárokovaný předmět zahrnuje vynálezeckou činnost s ohledem na tento „nejbližší stav techniky, bude tím spíše zahrnovat vynálezeckou činnost v případě, kdy je hodnocení provedeno s ohledem na známé řešení, které „nejbližším“ stavem techniky není.“ „Podle článku 56 EPC lze nárokovaný vynález považovat za zahrnující vynálezeckou činnost pouze tehdy, není-li pro odborníka zřejmý s ohledem na stav techniky, tj. s ohledem na jakékoli řešení náležející ke stavu techniky podle článku 56 druhé věty EPC. Stížnostní senát tak dospěl k závěru, že pokud jde o výsledek posouzení vynálezecké činnosti je otázka, že by jiné dokumenty mohly být potenciálně bližší, irelevantní“.

Podle senátu hlavní žádost ani žádná z pomocných žádostí nevykazovala vynálezeckou činnost a proto napadené rozhodnutí i patent samotný zrušil.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 1764/17

Jak senát uvedl ve své zprávě, nahrazení uděleného nezávislého nároku dvěma nebo více nezávislými nároky může být považováno za vyvolané důvody odporu pouze výjimečně. Výjimkou může být případ, kde dva udělené závislé nároky odkazují alternativně na společný nezávislý nárok. Pak by bylo možné podat dva nezávislé nároky z nichž každý zahrne jednu z alternativních kombinací, viz Case law stížnostních senátů, 9. vydání 2019

(IV.C.5.1.5.b), což umožní zachovat samostatné části rozsahu ochrany poskytnuté patentem, jak byl uděleny. Tato výjimka se však nevztahuje na doplnění nezávislého nároku zaměřeného na aspekt vynálezu, který do uděleného souboru nároků zahrnut nebyl. Jak je uvedeno v Case law (IV.C.5.1.1) je právo majitele na změnu patentu podle Pr. 80 EPC omezeno na překonání důvodů odporu a nepředstavuje tak příležitost k nápravě nedostatků uděleného patentu, jako je nedostatečný počet nezávislých nebo závislých nároků pro definování všech komerčně nadějných provedení, nebo na zlepšení ústupových pozic v budoucích řízeních o zneplatnění patentu před národním soudem či jiným k tomu kompetentním orgánem.

V daném případě je alespoň jeden ze dvou nezávislých nároků ve všech pomocných žádostech 20, 20A, 21, 21A, 22, 22A, 22B zaměřen na předmět, který zahrnuje znaky převzaté z popisu, které by navíc mohly být významné, pokud jde o patentovatelnost vynálezu. Patří mezi ně část s těsněním obličejů s čelním těsněním, které je alespoň částečně elastické, takže se může pohybovat s čelistí uživatele, když uživatel mluví. Tyto nezávislé nároky tedy nejsou přímou kombinací udělených nároků a výše uvedená výjimka pro ně neplatí.

Z výše uvedených důvodů tak senát dospěl k závěru, že podání dvou nezávislých nároků v těchto žádostech není, v rozporu s Pr.80 EPC, odůvodněno odporem. Stížnostní senát tak pomocné žádosti 20, 20A, 21, 21A, 22, 22A, 22B do stížnostního řízení nepřipustil.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 1148/15

Toto rozhodnutí se týká některých důležitých aspektů při hodnocení vynálezecké činnosti postupem „problem and solution approach“.

Stížnostní senát v první řadě zdůraznil, že hlavním důvodem určení nejbližšího stavu techniky je fakt, že pokud odborník na základě nejbližšího stavu techniky nedospěje zřejmým způsobem k vynálezu, tak lze rozumně předpokládat, že by totéž platilo ve vztahu k jakémukoli jinému stavu techniky. Tato domněnka se však může jevit nepravdivou v případě, že lze prokázat, že osoba znalá

stavu techniky by zřejmým způsobem dospěla k vynálezu vycházející z dokumentu jiného. V takovém případě, nebo i v případě pochybností, může být postup „problem and solution approach“ u takového výchozího bodu opakovat.

Přihlašovatel/stěžovatel tvrdil, že problémem u řešení podle dokumentu D2 bylo zjednodušit konstrukci set-top boxů snížením počtu složitých hardwarových komponent a rozhraní mezi nimi. Bylo by proto podle něj nepředstavitelné, aby odborník tento problém ignoroval, a také nereálné si myslet, že by odborník v daném oboru uvažoval o zavedení složitých komponent. Volba dokumentu D2 jako nejbližšího stavu techniky tedy představovala zpětný pohled.

Stížnostní senát připomněl, že case law stížnostních senátů stanovilo dvě kritéria pro výběr objektivního výchozího bodu, aby se tak zabránilo nerealistickým výchozím bodům. Podle prvního kritéria je nejbližším stavem techniky předmět navržený ke stejnému účelu, který odpovídá podobnému použití nebo souvisí se stejným nebo podobným technickým problémem nebo přinejmenším patří do stejné nebo velmi blízké technické oblasti. Podle druhého kritéria je nejbližším dosavadním stavem techniky předmět, který má nejvíce společných znaků, tj. vyžaduje nejméně strukturálních nebo funkčních úprav.

V daném případě řešení podle dokumentu D2 splňuje obě kritéria. Týká se, stejně jako nárokovaný vynález, set-top boxu, který je navržen pro stejný účel a plní funkce set-top boxu (první kritérium) a má nejvíce společných znaků – více než dokument D1 – (druhé kritérium). Již z tohoto důvodu lze D2 považovat za nejbližší stav techniky.

„Cíl“ u prvního kritéria odpovídá obecnému cíli u nárokovaného předmětu, nikoli řešenému objektivnímu technickému problému. Pokud by nejbližší stav techniky měl zahrnovat účel nebo účinek odlišujících znaků, pak by za nejbližší stav techniky mohly být považovány pouze dokumenty navrhuující tyto odlišující znaky. Tak tomu ale není, neboť návrh těchto odlišujících znaků může vycházet z jiného dokumentu nebo všeobecných znalostí. Jinými slovy dokument nejbližšího stavu techniky nemusí

popisovat všechny problémy řešené nárokovaným vynálezem, a zejména ne objektivní technický problém samotný, jehož určení je až dalším krokem v postupu podle „problem and solution approach“.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 328/16

Ačkoli strany požadovaly, aby se ústní jednání konalo v prostorách EPÚ, stížnostní senát po několika odkladech oznámil svůj záměr uspořádat ústní jednání formou videokonference.

Na začátku ústního jednání oponent/stěžovatel opět požádal, aby se ústní jednání konalo za osobní přítomnosti účastníků řízení, zejména kvůli složitosti případu. Poukázal na velký počet vznesených námitek a dále na skutečnost, že senát k jeho argumentům, předloženým v červnu, nezaujal stanovisko.

Senát tuto žádost odmítl. Podle čl. 15(2) RPBA – 2020 ospravedlní odložení ústního jednání pouze závažné důvody. K argumentům, podaným v reakci na zprávu podle čl. 15(1) RPBA – 2020, nejsou senáty povinny zaujmout stanovisko.

V reakci na zprávu, ve které senát jednak oznámil svůj úmysl uspořádat ústní jednání formou videokonference, a jednak uvedl důvody, proč považuje tuto praxi za slučitelnou s projednávanou věcí, reagovaly strany nikoli opakováním svých žádostí o odklad a posílením svých argumentů, ale předáním informací požadovaných pro účast na videokonferenci. Pokud jde o senát, je tedy zřejmé, že i když se strany nedohodly na videokonferenci, vzdaly se přinejmenším svých požadavků na odklad. Vzhledem k neexistenci formálního odporu u účastníků řízení připravil senát ústní jednání a zahájil jej.

Za účelem zamítnutí žádosti o odklad, formulované v průběhu ústního jednání, vzal senát v úvahu následující skutečnosti: strany potvrdily, že se mohly na jednání připravit; majitel patentu si nepřál odklad; stížnostní řízení již trvalo 5 let a patent by tak platil maximálně již jen 7 let; další odklad by prodloužil řízení alespoň o další 1 rok.

Z čl. 15(6) RPBA – 2020 vyplývá, že ústní jednání slouží hlavně k zajištění připravenosti věci k projednání, přičemž stížnostní řízení je v zásadě písemné. Jednotlivé body související s rozhodnutím byly v dané věci podrobně projednány, přičemž strany mohly předložit svá stanoviska, což umožnilo spravedlivé, řádné a účinné vedení slyšení (čl. 15(4) RPBA – 2020).

K rozhodnutí právního stížnostního senátu EPÚ J 12/19

V daném případě stížnost směřuje proti dokumentu nazvanému „sdělení od právního oddělení EPÚ“ z 15. března 2019 „kterým se odpírá oponentu/stěžovateli status účastníka řízení podle Pr. 142 EPC a z toho plynoucího odmítnutí posouzení připomínek a žádostí předložených oponentem 5. února 2019. Průběh řízení byl ve stručnosti následující:

Poté, co oponent informoval odporovou divizi o insolvenčním řízení zahájeném proti majiteli patentu (Transito NV), EPÚ odporové řízení přerušil. Na konci insolvenčního řízení oponent informoval EPÚ, že majitel patentu podle rozhodnutí národního soudu jako právnická osoba již neexistuje, na což právní oddělení odpovědělo „sdělením“, že Transito NV je osobou oprávněnou pokračovat v odporovém řízení, které bude počínaje 1.4.2019 obnoveno.

Oponent toto obnovení řízení zpochybnil, přičemž znovu vysvětlil, že Transito NV nadále neexistuje, a proto požadoval obnovení odporového řízení s oponentem jako jediným účastníkem řízení a po věcné stránce pak zrušení napadeného patentu. V opačném případě pak žádal o vydání samostatného, stížností napadnutelného rozhodnutí.

Právní oddělení odpovědělo „sdělením“, že oponent nebyl v postupu podle Pr. 142 EPC účastníkem řízení, a proto nemůže vznášet žádné žádosti ani připomínky. Znovu pak potvrdilo obnovení řízení ode dne 1.4.2019.

Oponent podal proti tomuto „sdělení“ stížnost. Senát shledal stížnost přípustnou, neboť toto „sdělení“ právního oddělení představuje „rozhodnutí“ ve smyslu článku 106 EPC.

Podle case law se ve skutečnosti posuzuje věcná podstata dokumentu, přičemž zmíněné „sdělení“, vykládané objektivně ve svém kontextu, může být jeho adresáty chápáno jako konečné a závazné stanovení hmotných nebo procesních otázek, zde konkrétně data obnovení řízení. Právní oddělení kromě toho zamítlo žádost oponenta, pokud jde o jeho postavení jako účastníka řízení.

Senát se však od dřívějšího ustáleného case law odklonil v tom, že za dokument představující rozhodnutí uznal i dokument pocházející od osoby, která nebyla ve věci příslušná.

Lhůta pro podání stížnosti je dodržena, protože podle senátu přerušeni odporového řízení nemá na běh této lhůty žádný vliv, neboť řízení před právním oddělením, zabývajícím se otázkou přerušeni a obnovení řízení, bylo mezilehlým řízením v souvislosti s řízením o odporu. Stížnost je rovněž opodstatněná.

Právní oddělení se ve skutečnosti mylilo, když odepřelo protistraně postavení účastníka řízení. Obnovení odporového řízení má okamžitý dopad na právní situaci oponenta. Jelikož bylo rozhodnuto v rámci řízení o navrácení práv, účastníky řízení jsou všechny strany, jejichž zájmy byly rozhodnutím dotčeny (T 552/02).

Právní oddělení se dopustilo pouze nesprávného právního posouzení, a nikoli podstatné procesní vady řízení (T 683/14), takže žádosti o vrácení stížnostního poplatku vyhověno nebylo. Shora uvedené „rozhodnutí“ bylo proto zrušeno a věc byla vrácena zpět právnímu oddělení k dalšímu řízení.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 386/17

Stížnost se týká rozhodnutí průzkumové divize, kterým byla evropská patentová přihláška zamítnuta s odůvodněním, že její předmět není vůči dokumentu D1 nový. U předmětu vynálezu je epitaxní vrstva charakterizována úhlem sklonu roviny větším než 0° a menším nebo rovným 20° . V namítaném dokumentu stavu techniky D1 je tento úhel 0° .

Senát se přidržel rozhodnutí T 594/01, který rozhodl, že obsah nižší než 0,1 % je předuveřejněn obsahem 0,1 %, protože experimentální hodnota je vždy ovlivněna chybou měření.

V daném případě nemůže žádná laboratoř změřit úhel s nekonečnou přesností; vždy tedy existuje chyba, malá, ale konečná. Úhel „větší než 0° “ zahrnuje hodnoty bližší 0, než je tato hranice chyby, a tyto hodnoty tak nelze v praxi odlišit od hodnoty 0° . Vynález proto nelze odlišit od stavu techniky a není tak nový.

Poznámka: v jiném rozhodnutí T 520/06 senát rozhodl, že poměr $V_2/V_1 < 50\%$ odlišuje nárokové oxidy křemičité od těch, které jsou uvedeny v dokumentu D2, s poměrem 50 % nebo více. Pro senát nebylo rozhodnutí T 594/01 aplikovatelné, protože hodnota 50 % stavu techniky nebyla experimentální hodnotou měřenou konkrétně v rámci příkladného provedení, ale má být respektována spodní hranice. Žádný z příkladů dokumentu stavu techniky D2 nezahrnuje hodnotu rovnající se nebo dokonce blízkou 50 %, nejmenší uváděná hodnota byla 57 %.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ T 1787/16

V tomto rozhodnutí senát připomněl, že i když se rozhodnutí nemusí nutně podrobně zabývat všemi argumenty účastníků řízení, musí přinejmenším řešit rozhodující diskutované otázky. Musí se zabývat relevantními fakty, důkazy a argumenty a obsahovat logický řetězec, vedoucí k finálnímu rozhodnutí. Strany by neměly být v pozici, že musí spekulovat o důvodech rozhodnutí a měly by mít možnost si ověřit, zda bylo respektováno jejich právo na slyšení.

V projednávaném případě rozhodnutí odporové divize několikrát naznačilo, že odporová divize sdílí názor majitele patentu, aniž by se skutečně zabývalo argumenty oponenta.

Tak například pokud jde o novost nároku 35, prvoinstanční rozhodnutí nevysvětluje, jak odporová divize dospěla k závěru, že znaky 35e), f), g) a j) nebyly společností E1 zveřej-

něny. Není také jasné, zda rozhodnutí plně sdílí stanovisko majitele patentu, nebo zda se řídí jinými úvahami, a z jakých důvodů nesdílí opačné stanovisko oponenta.

Senát konstatoval i další procesní vadu: ačkoli jazykem řízení byla němčina, rozhodnutí obsahuje řadu citací z podání odporu v angličtině.

Podle senátu je řízení před Evropským patentovým úřadem ovládáno zásadou jednoty jazyka řízení: v rozhodnutí musí být proto použito pouze jazyka řízení. Kromě toho, pouze rozhodnutí v jednom z jazyků případu splňuje požadavky Pr. 111(2) EPC, týkajících se důvodů rozhodnutí.

K tomuto závěru dospěl senát podrobným rozбором praxe smluvních států EPC, přičemž na podporu cituje více než 50 článků zákonů a příslušné judikatury.

Článek 6 odst. 1 ECHR, pokud jde o právo na spravedlivý proces, slouží jako obecná zásada pro organizaci řízení. Tato zásada zahrnuje požadavek, aby rozhodnutí bylo sestaveno tak, aby mu bylo možno rozumět, pokud účastník řízení hovoří jazykem řízení.

Smluvní státy obecně stanoví jazyk řízení, který musí být použit při přípravě rozhodnutí. V judikatuře Soudního dvora a ECHR se veškeré citace v původním jazyce překládají do jazyka řízení. Totéž platí pro řadu smluvních států.

V řízení před Evropským patentovým úřadem, kde strany mohou použít i jiný jazyk, než je jazyk řízení, může být sice pro účely interpretace v určitých případech užitečné nebo nutné reprodukovat určitá podání nebo některé dokumenty, rozhodnutí, či přípravné práce v původním jazyce. Pouhá rekapitulace argumentů bez procesních důvodů a bez překladu či bez vysvětlení v jazyce řízení však přípustná není.

Požadavek, aby rozhodnutí bylo vyhotoveno v (jediném) jazyce případu má umožnit, aby bylo předkládáno soudrzným způsobem, s jazykovou homogenitou a „v jednom kuse“, aniž by bylo ve veřejně přístupných řízeních, jak je tomu zde, potřeba zvláštní jazykové znalosti nebo

úsilí od účastníků, včetně zainteresovaných členů veřejnosti.

Kromě toho, pouze rozhodnutí vydané v jednotném procesním jazyce může splnit požadavek transparentnosti rozhodování, který je rovněž ústředním prvkem spravedlivého postupu a právního státu. Přestože zúčastněné strany často ovládají více než jeden úřední jazyk EPÚ, musí být zajištěno neomezené porozumění rozhodnutím i těm, kteří tyto jazykové znalosti nemají.

V řízeních, jako je odpor a stížnost podle EPC, kde je možné učinit podání ve více jazycích, se tím více uplatňuje požadavek jednotnosti (procesního) jazyka rozhodnutí. Za tímto účelem se rozhodovací orgán může spoléhat nejen na své vlastní jazykové znalosti požadované EPC, ale také vyzvat jazykové a překladatelské služby EPÚ, aby zajistily, že všechny důvody rozhodnutí budou správně stranami pochopeny.

K rozhodnutí stížnostního senátu EPÚ 364/18

Oponent hned na úvod odporu uvedl, že požaduje zrušení nároků 1 až 5, 8, 9, 11, 15 až 17, 19 a 20. Tuto žádost opakoval na začátku ústního jednání před odporovou divizí, jakož i při podání stížnosti.

Pro senát je zřejmé, že proti patentu je namítáno a rozhodnutí odporové divize je zpochybněno, pouze pokud jde o tyto nároky. Rozsah, ve kterém je patent napaden (Pr. 76(2) písm. c) EPC), jakož i rozsah, v jakém by rozhodnutí mělo být změněno (Pr. 99(2) EPC), je tedy omezen. Na základě zásady „*ne ultra petita*“ se senát musí omezit pouze na posouzení těchto nároků.

Pomocná žádost předložená ve stížnosti obsahovala 7 nezávislých nároků kombinujících nárok 1 uděleného patentu s nároky 6, 7, 10, 12, 13, 14 a 18, v uděleném znění.

Jelikož se tato žádost týká nároků, proti nimž nebyly vzneseny námítky, nemá stížnostní senát pravomoc je přezkoumávat a může patent zachovat v platnosti pouze v takto omezené podobě. ✓